

Συνών. ἀνακολλείναι (ιδ. ἀνακολλῶ 2γ), ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω). III) Στρέφω τὰ πρόβατα εἰς τὰ ὄρεινά μέρη καὶ ἀφήνω αὐτὰ ἐλεύθερα πρὸς βοσκὴν Κίμωλ. Σίφν.: Ἀνέκλασε τὰ ζῶα του Σίφν. Τὰ ἡμετέρεα ἀνεκλασμένα τὰ πρόβατα αὐτόθι.

ἀνακλωθαρίζω ἀμάρτ. ἀνεκλωθαρίζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κλωθαρίζω.

Κλώθω νῆμα διὰ τῆς κλωθάρης, ἥτοι τῆς ἀτράκτου: Παροιμ.

Κλώθει καὶ ἀνεκλωθαρίζει καὶ τ' ἀγράφει δὲ γεμίζει (ἐπὶ ἀνεπιτηδεῖον μὴ δυναμένου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐργασίαν του).

ἀνακοκόρεμα τό, ἀμάρτ. ἀνακουκούρεμα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύω γενναϊότητος: Τί ἀνακουκουρέματα εἶν' αὐτά! Συνών. κοκορέμα, παλληκαριά.

ἀνακοκορεύομαι ἀμάρτ. ἀνακουκουρεύομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύομαι ὡς γενναῖος, θρασύνομαι: Τί μοῦ ἀνακουκουρεύεσαι! Συνών. ἀνακαρώνω (I) 1 β, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀνακοκορώνομαι ἀμάρτ. ἀνακουκορώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κοκορώνομαι.

Ἀνακοκορεύομαι, ὁ ιδ.

ἀνάκολα ἐπίρρ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σκυρ. Σύμ. Σύρ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνέκολα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος.

1) Πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντιστροφῶς, ὀπισθοβατικῶς, ἐπὶ κινήσεως ἐνθ' ἀν.: Προπατῶ ἀνάκολα Θήρ. Πηγαίνω ἀνάκολα Σύρ. Συνών. φρ. πηγαίνω κόλο κόλο. β) Ἐπὶ στάσεως, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ τις ἐστραμμένα τὰ ὀπίσθια ἐνθ' ἀν.: Κάθομαι ἀνάκολα Θήρ. Καθόμενος ἀνάκολα τσαὶ δὲν ἔδα τί γ'νότανε ἀποπίστα μου (ἀποπίστα = ἀποπίσω) Σκυρ. Ὅποια ἦτανε μοιχαλίδα τὴν κάθιζαν ἀνάκολα σὲ γαῖδουρι καὶ τὴν γύριζαν 'ς ὅλες τοὺς στράτες τοῦ χωριοῦ Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅπισθεν τινος Σύμ.: Κάσται ἀνάκολα. 3) Ὑπτίως μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. προύμυτα.

ἀνακολάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκολάρις Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ρακένδυτος, γυμνός: Παροιμ.

Κάτσε, Μάρτ' ἀνεκολάρι, | νὰ 'ρετ' ὁ Μὰς νὰ βάλης οκούφια (ἐπὶ τοῦ ὑπομένουτος τὴν παροῦσαν οἰκτρὰν κατάστασιν μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα τῆς μελλούσης βελτιώσεως. Πβ. ζῆσε, μαῦρε μου, νὰ φὰς τὸ Μάι τριφύλλι). Συνών. ἀβράκωτος I, γυμνόκολος, γυμνοπούτης, ξεβράκωτος. Πβ. ἄβρακος.

ἀνακολλησίδι τό, Κρήτ. ἀνεγολλησίδι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνακόλλησι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἐκεῖνος ποῦ προσκολλᾶται φορτικῶς εἰς ἄλλον καὶ δὲν στέργει νὰ ἀπομακρυνθῇ, συνήθως ἐπὶ παιδίου: Ποῦ τὸ βρήκανε τ' ἀνεγολλησίδι καὶ δὲν εἶναι νὰ πάῃ ποθὲς καὶ νὰ μὴ δοῦ κλονθᾷ; Τ' ἀνεγολλησίδι ἀπὸ βρήκες θὰ σὲ βλέξῃ 'ς τὴν ἀπονυστεραιὰ (εἰς τὸ τέλος).

ἀνακόλλι τό, Κάρπ. Κεφαλλ. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. 'νακόλλι Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολλῶ.

Ἐμπλαστρον ἐπιτιθέμενον εἰς πάσχον μέρος τοῦ σώματος. Συνών. κατάπλασμα, μπλάστρι.

ἀνακολλῶ ἀμάρτ. 'νακολλῶ Σύμ. Μέσ. ἀνακολλεῖν-μαι Δ.Κρήτ. ἀνακολλεῖν Πόντ. (Ὁφ.) ἀνεγολλοῦμαι Α.Κρήτ. ἀνεγολλεῖν Α.Κρήτ. ἀνακολλίζομαι Κύπρ. Τὸ μεταγν. ἀνακολλῶ.

1) Προσκολλῶ τι ἐπιθέτων, ἐπὶ ἐμπλάστρου Σύμ.

2) Μέσ. προσκολλῶμαι εἰς τινα φορτικῶς Κρήτ.: Αὐτὸς ἦρθε καὶ μ' ἐνεγολλήθηκε, ἀλλεῶς ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸνε πάρω μαζί μου. || Ἄσμ.

Μιὰ γὰρ μ' ἀνακολλήθηκε κ' ἦρθε νὰ μὲ φιλήσῃ,

κ' ἐθάρεψα, μὰ τὸ χυλό, πῶς θὰ μὲ καταλύσῃ.

β) Συναναστρέφομαι Κύπρ.: Ἐγὼ 'ὲν ἀνακολλίζομαι τέθκοιους ἀνθρώπους. γ) Ἀναβιβάζω, ἀνακομβώνω τὰς χειρῖδας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας διὰ νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσουν κατὰ τὴν ἐργασίαν μου Πόντ. (Ὁφ.): Ἐρθανε οὐλοῖν' ἀνακολλιγμέν'. Συνών. ἀνακλῶ 2 β, ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω).

δ) Προσβάλλομαι, ἐπὶ νοσήματος κολλητικῶς Κρήτ.: Ἐπῆαινε 'ς τὸ ἀρρωσταριδὲς κ' ἐνεκολλήθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀρρωσθιά. Συνών. κολῶ.

ἀνακόλωμα τό, ἐνιαχ. ἀνακούλωμα Καππ. (Σιλ.) ἀνεκόλωμα Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἀνικόλουμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. Σάμ. 'νεκόλωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος 'νικόλωμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ παροιμιῶν τοῦ Βάρνερ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος (ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,36) «καλὸς καιρὸς γιὰ ἀνακόλωμα».

1) Ἡ ἀνύψωσις καὶ ἀνακόμβωσις τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν ὀσφύν πρὸς εὐκολίαν κατὰ τὴν ἐργασίαν Χίος: Φρ. Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ τὰ 'νεκολώματα (ἐπὶ περιστάσεων καθ' ἃς δὲν πρέπει νὰ προβῇ τις εἰς ἐπιχειρήσεις). || Παροιμ.

Σ' τ' ἀντρός τ' ἀνεκολώματα κανκεῖται ἡ γυναῖκα (ἡ σύζυγος θεωρεῖ ὡς ἴδια τὰ ἔργα τοῦ ἀνδρός της καὶ κανχᾶται δι' αὐτά). Πβ. ἀνασκοῦμωμα. 2) Ἡ τοῦ πρωκτοῦ ἀποκάλυψις Ἰμβρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σιλ.) Σαμοθρ. Σάμ. Χίος κ. ἀ.: Φρ. Καιρὸς γι' ἀνεκόλωμα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καιροῦ) Σύρ. κ. ἀ. 3) Παρεμπόδισις τῆς εἰσόδου ποιμνίων εἰς ἀγροὺς ἐσπαρμένους Κάρπ.

4) Ἡ κατὰ τὴν νύκτα παραμονὴ τοῦ ποιμένος πλησίον τοῦ ποιμνίου πρὸς φύλαξίν του Νάξ.

ἀνακολωμός ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω.

1) Ἡ ἀντιστροφή τοῦ πυθμένου δοχείου πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀφανισμός, καταστροφή (τὸ νὰ γίνῃ τι δηλ. ἄνω κάτω): Ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ ἀνακολωμό. Ἐγινε σεισμὸς καὶ ἀνακολωμός.

ἀνακολώνω Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 28 ἀνακολούνον Πελοπν. (Μάν.) ἀνεκολώνω Θήρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Χίος ἀνεκοῦώνω Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀνικολώνω Ἰμβρ. 'νεκολώνω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) 'νικολώνω Νάξ. 'νεκολών-νω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀνακολώνω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνασύρω τὰ ροῦχα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν ὀσφύν Θήρ. Ρόδ.: Ἀνεκολώνω τὰ ροῦχα μου - τὸ φι-σῆναι μου Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ. Χρον. διήγ. 396,28 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀδιαντροπώτεροι καὶ γε-

